

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 22062

гр. София, 02.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
закрито заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

като разгледа дело номер **13067** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК, вр. § 2 ДР ДОПК.

Делото е образувано по жалба от на „Агора“ ЕАД, представлявано от адв. С. Н., чрез адв. С. С., срещу Решение № ПИ1364/05.11.25 г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба, против Разпореждане № С.-137-0005352/14.10.25 г., за отказ за прекратяване събирането на публични задължения, поради изтекла давност, издадено от Б. Б., на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С..

Съдът, след проведено съдебно производство постанови Решение № 13405 от 05.04.26 г., с което отмени по жалбата на „АГОРА“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], Решение № ПИ-364/05.11.2025г., постановено от Б. И.-директор на ТД на НАП С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, е оставена без уважение, като неоснователна жалба, против Разпореждане И.. № С.-137-0005352/14.10.2025г. издадено от Б. Б.-старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., във връзка с подадена молба/възражение с искане за погасяване на публични вземания, поради изтекла погасителна, отмени Разпореждане с изх. № С.-137-0005352/14.10.2025г. издадено от Б. Б.-старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., осъди ТД на НАП-С., да заплати на „АГОРА“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 628 евро и изпрати делото като преписка на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., компетентен по изпълнително дело № 22150026105/2015г. за принудително събиране на установени и изискуеми публични задължения, срещу „АГОРА“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], за произнасяне по тълкуването и прилагането на закона.

На 16.04.26 г. е постъпила молба от адвокат С. Н., процесуален представител на „Агора“ ЕАД, с искане да бъде изменено съдебното решение, в частта, относно разноските за адвокатско възнаграждение, което да бъде определено в по – голям размер, на основание чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г.

Препис от молбата за изменение на съдебното решение е редовно връчен на ответника, който, със становище от е възразил, като от своя страна изразява становище, че спорът не се отличава с фактическа сложност - в хода на съдебното производство не са събирани многобройни доказателства, административната преписка не е в голям обем, не се налага изясняване на многобройни факти и обстоятелства по спора, не се налага задълбочен анализ на приложение на материалния закон; и от правна страна спорът не се отличава със значителна сложност, касае се за действия на публичния изпълнител във връзка с тълкуването и прилагането на института на давността, чиято законосъобразност се преценява в производство на една съдебна инстанция. Делото е административно по своя характер, предмет на същото е разпореждане на публичен изпълнител, поради което то е такова без определен материален интерес, тъй като не се касае до данъчен акт за установяване на задължения с определена конкретна стойност.

На следващо място е направено позоваване на решение на Съдът на ЕС от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, в което е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи. Решенията на Съда на ЕС по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК, поради което посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения, могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. Следователно същите подлежат на преценка от съда с оглед вида на правния спор и съществуващия материален или нематериален интерес, вида и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Отделно от това със становище от 19.05.26 г. се иска съдът да остави без уважение молбата на „Агора“ ЕАД, за допълване на решението в частта за разноските.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че молбата е процесуално допустима, но по същество е неоснователна, предвид следното.

Съдът, предвид изхода на спора е определил в полза на „АГОРА“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 628 евро, от които възнаграждение за адвокатска работа, в размер на 602 евро (1178 лева), както и държавна такса в размер на 25.56 евро (50 лева).

За да постанови този резултат съдът приема, че фактическите състави по чл. 78, ал. 1, 2, 3 и 4 ГПК предвиждат задължение на страната, предизвикала спора, да възстанови разноските, които насрещната страна е била принудена да направи по защитата си, и уреждат възможността тази деликтна по характера си обективна отговорност да се ангажира с крайния съдебен акт в зависимост от неговия изход. С възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК задължената да възстанови разноските страна поставя пред съда спор за обективните предели на отговорността си, с твърдение, че насрещната съществено е надценила труда на своя адвокат. Ако за другите разноски спорът е излишен, защото размерът им е определен от закона (държавната такса) или от съда (по доказателствата), с възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК се оспорва причинно следствената връзка на поведението на страната, предизвикала спора, с размера на адвокатското възнаграждение, което насрещната страна е уговорила и изплатила. Отговорната за разноските страна е трето лице

за правоотношението по уговореното възнаграждение. Законът изключва възможността да се намеси в договор между други (чл. 20а ЗЗД). Тя е изключена и за съда. Той е държавният орган, оправомощен да разреши даден спор и според изхода му да определи отговорността на страните за направените по делото разноски. С преценката по чл. 78, ал. 5 ГПК съдът установява пределите/границите на деликтната отговорност на страната, предизвикала спора (чл. 51, ал. 1, изр. 1 ЗЗД). Критерият е обективен. С изискването заплатеното адвокатско възнаграждение да е „съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото“, преценката се концентрира върху характеристиките на защитата, възложена по конкретното дело. С изискването да е „прекомерно“, законът допуска уговореният паричен еквивалент да не съответства на пазара, при който адвокатите уговарят възнаграждения за дела с подобна фактическа и правна сложност, и отчита, че от страната не може да се изисква в детайли да познава този специализиран и квалифициран пазар, нито да се очаква да възложи защитата на адвоката, оценяващ най-ниско труда си. Едва след и ако установи, че възнаграждението е уговорено в съществено отклонение/пряко мярката, наложена от този пазар, съдът намалява отговорността на страната, предизвикала спора, до обичайния и разумен размер. Преценката е към сключване на договора. Националният закон го задължава да отхвърли възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК, когато установи, че адвокатското възнаграждение е уговорено в минимално определения размер с Наредба № 1/09.07.2004 г., или макар възражението да е основателно, да намали отговорността на страната, предизвикала спора, до минимално определения размер. Зачитайки решението от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С-438/22 г., всеки национален съд е длъжен да не прилага ограничението по чл. 78, ал. 5 in fine ГПК, но само след и ако установи, че трудът на адвоката е бил съществено надценен. Платеното в повече няма за причина поведението на страната, предизвикала спора, уговореното в повече остава в тежест на насрещната страна.

В случая по делото е проведено едно съдебно заседание, отделно от това в съдебно заседание не се яви процесуален представител на жалбоподателя. Спорът не се отличава с фактическа сложност - в хода на съдебното производство не са събирани многобройни доказателства, административната преписка не е в голям обем, не се налага изясняване на многобройни факти и обстоятелства, не се налага задълбочен анализ по приложение на материалния закон, и от правна страна спорът не се отличава със значителна сложност, касае се за действия на публичния изпълнител във връзка с тълкуването и прилагането на института на давността, чиято законосъобразност се преценява в производство на една съдебна инстанция.

Предвид изложеното, Съдът не намира причина да измени решението си в частта на присъденото в полза на „Агора“ ЕАД адвокатско възнаграждение.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 248 ГПК, вр. чл.144 АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 54 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от 16.04.26 г., депозирана от адвокат С. Н., процесуален представител на „Агора“ ЕАД, с искане да бъде изменено съдебното решение, в частта, относно разноските за адвокатско възнаграждение, което да бъде определено в по – голям размер, на основание чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г.

Определението подлежи на обжалване по реда, по които подлежи на обжалване решението .